

opusdei.org

Intervju i "Le Figaro" med Opus Deis prelat

Her følger i sin helhet intervjuet med biskop Javier Echevarría, Opus Deis prelat, som ble foretatt av Veronica Grousset og trykket 21. april 2006 i det franske tidsskriftet "Figaro-Magazine".

17.05.2006

Hvilken nytte har Kirken av statutten som personalprelatur som Opus Dei fikk, og som helt til i

dag er enestående? Kan Kirken på denne måten være bedre orientert om det sivile samfunns utvikling generelt og om katolikkenes spesielt?

Det er sant at Opus Dei nå er det eneste personalprelaturet i ordets strenge forstand. Men det finnes i Kirken andre liknende institusjoner, som er likeverdige på det teologiske og rettslige plan. Jeg tenker på militærordinariatene eller på prelaturet "La mission de France" for eksempel. Det gjelder institusjoner med en jurisdiksjon som ikke bare avgjøres på grunnlag av territorium, derav adjektivet "personal".

Den nåværende definitive strukturen tilsvarer nøyaktig Opus Deis virkelighet (1). Når en organisasjons identitet er klart juridisk definert, kan den uten tvil lettere være til nytte for andre, ettersom de vet hvem man er og hvorfor man finnes.

Det kan sammenliknes med et klesplagg: når det passer godt og er behagelig, da er det det beste for alle.

Prelaturets medlemmer lever således midt i verden, på det sted der de befinner seg, enten det er på universitetet, kontoret eller på ferie. De prøver å utføre sitt arbeid på best mulig måte, hver og en av dem i sitt yrke. Medlemmene kan være advokater, leger, kunstnere, arbeidere, gårdbrukere, musikere, militære, lærere. Det finnes en bok som en del mennesker anser har hatt stor innflytelse på Deres lands religiøse historie: "Frankrike, et misjonsområde". Ja, slik er det: hvert yrkesmiljø er et evangeliseringsområde. Hvert arbeid er virkelig en mulighet til å møte Gud, slik som den hellige Josemaría Escrivá hevdet helt siden 1928. Arbeidet er et middel til å lære oss å elske Gud og bedre forstå dem som

omgir oss, en mulighet til å medvirke i skapelses- og frelsesverket.

Men hvordan vil De beskrive Opus Deis spesielle bidrag til Kirkens liv?

Opus Dei – som er like gammelt som evangeliet, og likesom evangeliet alltid nytt, pleide den hellige Josemaría si – sprer for det først et budskap: Gud vil at alle menn og kvinner skal elske Ham og skal elske sine medmennesker. Det vil si et kall til hellighet og til apostolat i hverdagslivet. Ikke til tross for arbeidet, men gjennom arbeidet, i en verden der vi kan samarbeide med Gud, ettersom vi er skapt i hans bilde. Man kan si at det handler om et kjærlighetseventyr. Dessuten tilbyr Opus Dei hver enkelt hjelp slik at han eller hun kan besvare det guddommelige kall. Prelaturet tilbyr undervisning i den kristne tro og mulighet til å få personlig åndelig

veiledning, som både er krevende og tilpasset det vanlige livet. Hele denne levemåten, som er samtidig både guddommelig og menneskelig, er grunnlagt på troen på Gud som den kjærlige far, på troen på den oppstandne Kristus og på Den hellige ånds virke – i dag, nå – i hver sjel.

Opus Dei prøver å utføre sitt oppdrag i Kirkens midte, som en del av Guds folk. Det er en slags skole for vedvarende undervisning som har til hensikt å hjelpe ”mannen i gata” til å møte Gud i sitt hverdagsliv og dele gleden over dette møtet med sine kolleger, venner og bekjente.

Gjennom sin store satsning på skoler, universiteter og utdanningssentre har Opus Dei på en måte overtatt den rollen som jesuittene tidligere hadde når det gjaldt nettopp utdanning. Med en forskjell – at ungdommene som Opus Dei utdanner har mulighet til

å bli medlemmer etterpå. Hva svarer De til dem som likestiller dette med indoktrinering?

Innen Kirkens favn finnes det mange forskjellige karismer og de beriker hverandre gjensidig til alles beste: prester og lekmenn, bispedømmer, alle slags initiativer. Alle er nyttige og utfyller hverandre. Det finnes rom for alle, bare man respekterer hverandre og hverandres forskjellige meninger. De skolene De nevnte vokser opp som paddehatter på mange steder. Det er vanlige mennesker som tar initiativ til dem og som har ansvaret for dem, ofte dreier det seg for øvrig om elevenes foreldre som er de som er mest interessert i at ungdommen får en god utdannelse. Opus Dei satser ikke på dette, men respekterer hver enkelts frihet til å handle på den måten han eller hun anser best i samfunnet.

Hver person som har nådd myndighetsalderen har mulighet til å bli medlem i Opus Dei. Det er nok at man føler samhørighet av åndelige, uselviske grunner og at man siden fastslår at det virkelig bidrar til ens utvikling. Det er naturligvis nødvendig å personlig bli kjent med organisasjonen, det går jo ikke an å ta en slik beslutning bare gjennom telepati. Ordet ”rekruttering” passer godt når det gjelder hæren eller en bedrift, men ikke i en kirkelig organisasjon som Opus Dei. Opus Deis målsetning, likesom Kirkens, er ikke stadig å vokse, men å forlenge Kristi nærvær i verden, å tjene sjelene helt til vår Herre kommer igjen. Selvfølgelig innebærer dette å spre det kristne budskapet, spesielt å vise at Gud kaller hver enkelt til å møte Ham i hverdagen. Opus Dei er naturligvis apostolisk, ettersom det er en del av Kirken og derfor går tilbake til Kristi første disipler, som var ”utsendte”. En Kirke som ikke

misjonerer er en død kirke. ”Ve meg om jeg ikke forkynner evangeliet” sa allerede apostelen Paulus (se 1 Kor 9, 16). Derfor har først Det andre Vatikankonsil, siden Paul VI i sin apostoliske formaning *Evangelii nuntiandi* og til slutt Johannes Paul II i encyklikaen *Redemptoris missio* minnet om nødvendigheten av at de kristne påtar seg å forkynne evangeliet. Jesus oppfordret tydelig alle han møtte til det når han sa til dem: ”Følg meg”. På den andre siden ble noen ganger denne oppfordringen gitt forgjeves, som tilfellet var med den rike unge mannen, men Kristus lot tross alt ikke være å be den unge mannen om å følge ham (se Luk 18, 22). Apostelen Paulus lærer at troen kommer gjennom forkynnelsen (se Rom 10, 17), ikke bare gjennom et livs vitnesbyrd, selv om et slikt vitnesbyrd er en nødvendig forutsetning.

Opus Dei legger frem høye idealer i et samfunn som i våre dager ikke lenger er kristent, og jeg håper at prelaturet alltid kommer til å fortsette å gjøre dette. Derfor kreves det et minimum av opprørsånd, at man finner glede i å være selvstendig, men også den raushet som vi finner hos dem som lengter etter å få gjøre noe for andre. I enhet med Jesus taler derfor Kirken til ungdommene – og i dens midte Opus Dei, som er en svært liten del av den. Det er rettere sagt Kristus selv som taler til hver enkelt. Å engasjere seg i Opus Dei forutsetter naturligvis at man i lang tid, i svært lang tid, lærer hverandre å kjenne. Bare på den måten kan man virkeliggjøre et initiativ som alltid er personlig og unikt, slik som hver person er det i Guds øyne. Hver enkelt besvarer det i frihet, men det er umulig å besvare det om spørsmålet ikke blir stilt. Å stille spørsmålet om et livsprosjekt inngår i den kristne kjærlighetens

område: det handler om å gjøre noe med sitt eget liv, være til nytte for sine medmennesker.

Hvorfor blir man så forbauset over dette i en tidsalder som vår, da alle menneskelige organisasjoner engasjerer seg i medlemsverving, ofte på en overdrevet og aggressiv måte? Tenk på all markedsføring, PR-kampanjer, kampanjer for å gjøre mennesker bevisste om visse samfunnsproblemer, enten det gjelder å rekruttere personer til visse yrker, få en viss del av markedet, øke antallet abonnenter på et tidsskrift eller få kunder til å være lojale, å skremme røkere eller å få mennesker til å være forsiktige i trafikken, for ikke å snakke om andre områder der man utsettes for regelrett og betydelig mindre uskyldig trakassering. Mange mennesker – kanskje på grunn av feilrettet ydmykhet – ville ikke engang våge å stille spørsmålet om å

møte Gud i arbeidet eller i sitt hverdagsliv, om ikke noen stiller dem overfor dette perspektivet. Kristus ble menneske for alles skyld, ikke bare for noen få ”innvidde”. Det er et budskap som vi ikke må gjemme bort!

Hvordan forklarer De at Opus Dei greide å samle mer enn 300 000 troende i Vatikanet til grunnleggerens helgenkåring når det ikke finnes mer enn 85 000 medlemmer?

Regn etter selv! Mindre enn fire personer for hvert Opus Dei-medlem, det er ingen strålende prestasjon. Millioner av mennesker kunne ha vært med på denne store festen hvis de hadde hatt tid og råd. De fleste som deltar i en eller annen form for utdannelse hos Opus Dei har ingen institusjonell tilknytning til prelaturet. Vi må tenke på to ting: på den ene siden er grunnleggerens

budskap svært tiltrekkende for dem som elsker et rettskaffent liv, verden og menneskene, det vil si et fullt og helt kristent engasjement uten påfallende handlinger, bortsett fra kjærligheten, som er drivkraften, også for de minste detaljene. Det er mulig! På den andre siden finner vi den sympati som stråler ut fra den hellige Josemarías personlighet, hans glede, hans menneskelige varme og enkelhet. Alt dette gjør at mange ber til ham og leser hans skrifter selv om de ikke har hatt noen som helst kontakt med Opus Dei.

De fleste som skriver kommentarer om emnet har påpekt at Verket kommuniserer mer etter publiseringen av Da Vinci-koden for tre år siden, og dette intervju er også et bevis på det. Synes De som dem at jo mer man vet om saken, desto bedre går det for Verket?

Ja. Uvitenhet er alltid et onde og informasjon er noe godt.

Kommunikasjon er ikke en lek og den tåler ikke at man handler amatørmessig. Med tiden lærer man seg å kommunisere bedre og også å forstå seg selv bedre. Det er nødvendig å være tålmodig også når det gjelder dette.

Hvor autonome foreningene som administreres av Opus Dei-medlemmer enn måtte være, burde det være enkelt i denne informasjonsteknologiske tid å lage en liste og regne ut hvor store fond man eier? Hvorfor gjør man ikke det? Er det for ikke å puste til ilden om ideen folk lager seg om at Opus Dei er fryktelig rikt? Eller motsatt, for at det er bedre å la folk tro det?

Det viktige er det frie og ansvarlige initiativ på grasrotnivå. Hvem er disse foreningene som administreres

av prelaturets medlemmer? Jeg kjenner naturligvis ikke til dem, og ikke mine medarbeidere heller. Selve begrepet er ubegripelig for meg, det er en kimære. La oss anta at det var mulig å lage en slik beregning som du snakker om, da skulle vi få en heterogen inventarliste. Hvor mange fioliner og fotballer blir det om man legger sammen et eple og to stoler? Hvilke foreninger er det som ledes av alle som bor i gater som heter Republikkgaten, eller av dem som har grønne øyne og spiller tennis hver uke? Hvilken vekt har de sammenlagt? I den hellige Josemarías tankeverden må hvert initiativ gå i balanse ut fra en økonomisk synsvinkel, ved hjelp av venneforeninger og faste bidragsytere om så skulle være nødvendig. Men Opus Dei legger seg ikke opp i og vil heller ikke legge seg opp i dette, fremfor alt på grunn av et sunt selvstendighetsprinsipp og av respekt for hver enkelts kompetanse.

Skomaker bli ved din lest, sier jo ordspråket.

Opus Dei ble til i Spania for mindre enn 80 år siden og finnes nå i alle verdensdeler og i nesten alle land (2). I hvilke land anser De at dets nærvær kan være mest til nytte for det evangeliseringsoppdrag som det har fått ansvar for? Hvorfor?

Nyttehensyn får en annen betydning når man ikke innskrenker seg til tekniske kriterier. Fruktharheten kommer fra Gud. Salme 127 sier at om ikke Herren bygger huset, arbeider bygningsmennene forgjeves. Navnet Opus Dei betyr "Guds verk". Jeg synes at Opus Dei er til nytte på de steder der det lykkes å fullføre sitt oppdrag. Min oppgave er nettopp å passe på at det blir slik og jeg prøver å gjøre mitt beste. Jeg sikter til bønnens primat, til helliggjørelsen av arbeidet og av hverdagslivets vanlige oppgaver, det

vil si til hele livet, oppfattet som et offer vi frembærer for Gud og som en tjeneste vi gjør for vår neste. Jeg sikter til evangeliseringen som er en følge av ekte vennskap, fra person til person. Hjertet taler til hjertet, pleide kardinal Newman å si: hele mennesket, fornuften, følelsene og viljen. Opus Dei er til nytte når det, som en del av Kirken, hjelper noen å få tilbake den indre freden gjennom Guds tilgivelse, gjennom en harmonisk personlighetsutvikling, gjennom å akseptere seg selv. Kort sagt, når det får menneskene til å oppleve at Jesus går forbi og gir våre liv mening. Da forstår vi hvorfor Josemaría Escrivá kunne si at himmelens lykkسالighet tilhører dem som lærer seg å være lykkelige her på jorden. Med deres tilmålte del av lidelse, naturligvis, for lidelsen er uunngåelig, men likevel lykkelige, virkelig lykkelige.

(1) *Opus Deis* juridiske regulering var i lang tid problematisk, ettersom det ifølge Den katolske kirkes rettsordning ikke var mulig for lekfolk å være "fullverdige medlemmer" (i samme grad som geistlige) i en av Kirkens institusjoner. Dette problemet kunne delvis overvinnes gjennom statutten som "sekularinstitutt" som man fikk i 1950. Men Verkets grunnlegger, Josemaría Escrivá de Balaguer, anså dette for å være svært utilfredsstillende... om ikke annet så fordi det innebar at *Opus Dei* hørte inn under biskopene i de forskjellige bispedømmene. Det var hans etterfølger, biskop Álvaro del Portillo, som tilslutt av Johannes Paul II fikk den doble statutten som "personalprelatur" (som Det andre Vatikankonsil hadde skapt) og "universelt bispedømme", en statutt som biskop Echevarría kaller en "drakt" som passer "som hånd i hanske". (2) De offisielle tallene (ikke medregnet medarbeidere) er 1 800

medlemmer i Afrika, 4 800 i Asia og Oseania (med et stort antall medlemmer i Japan), 20 400 i Nord- og Sør-Amerika, og 49 000 i Europa (med 35 000 bare i Spania, Opus Deis opprinnelsesland).

Verónica Grousset, 21. april 2006 (Figaro Magazine)

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
intervju-i-le-figaro-med-opus-deis-
prelat/](https://opusdei.org/nb-no/article/intervju-i-le-figaro-med-opus-deis-prelat/) (22.02.2026)